

**05**

**A**

**2062**





533.  
49

DISPUTATIO PHTSICA

De

# MONSTRIS.

Quam

Deo Ter Opt. Max. auxiliante

*In celeberrimâ Wittebergensi Academiâ*

Sub Præsidio

M. JOHANNIS Sperlingen

Lauchâ-Thuringi, Physices Professoris  
publ.

*Examini publico proponit*

SIMON GÖTZIUS Crimmicens-Misn.

Alumn. Elector. Saxon.

*Ad diem 26. Novemb. horis à 7. matutin.*

In Auditorio Majori.



WITTEBERGÆ,

Typis hæredum GEORGII MÜLLERI,

ANNO M. DC. XXXV.





Q5 A 2062





# Jova juva!

*Ausonius.*

Incipe, dimidium facti est coepisse, superfit  
Dimidium, rursus hoc incipe, & efficies.

DISPUTATIO PHYSICA

De

MONSTRIS.



Peciosa mundani theatri species  
quoties pensitare satagit Physicus, non  
potest non omnem in modum de sum-  
mâ gloriari pulchritudine. Pulchrum  
enim est coelum, pulchræ stellæ, pul-  
chrum quicquid totus habet orbis.

Quæ pulchra omnia nil nisi primum, & unum pul-  
chrum plenis decantant buccis. *Quàm speciosa sunt ope-  
ra Domini, Ecclesiasticus ait, quamvis vix scintillulam isto-  
rum spectemus. Vigent omnia, atq; in omne seculum perma-  
nent, & ad omnes usus ei obediunt. Gemina sunt omnia, &  
unum contrarium alteri, nec quicquam factum est, quod  
mancum sit. Alterum confirmat bona alterius. Et quis spe-  
ctando gloriam DEI satiabitur? Altitudinis firmamentum  
pulchritudo ejus est, & species cœli visu præclara, Sol exortus*

A 2

suo

suo diem annunciat, & opus admirabile est Altissimi. In meridie torret regiones, & quis ardorem eius ferre poterit? Tertantò magis montes exurit, quàm qui fornacem sufficit accendendis operibus, vaporem igneum exhalat, atq; splendore radiorum oculos obcecatur. Magnus est Dominus, qui fecit illum, cuius jussu iter accelerat &c. Hæc ille, & nos cum illo. Coelum enim, Sol, Luna, cæteræ stellæ, iris, nix, fulmen, grando, tonitru, ventus, pruina, glacies, nebula, omniaque & singula Domini opera pulchritudine summâ summè suum commendant, & concelebrant Creatorem. Quamvis dixerimus multa, iterùm dicit, docetque Ecclesiasticus, tamen in verbis deficiemus. Summa dictorum est, ipsum esse omnia. Ad laudes illius explanandas quæ nostra est facultas? Ipse enim major est omnibus suis operibus. Terribilis est Dominus, perquam magnus, & mirabilis potentia ejus. Quantum potestis, extollite Dominum laudando, sed adhuc omni laude major erit. Colligite vires exaltando, nec tamen laudando laudem ejus æquare poteritis. Quis videbit eum, & enarrabit? Et quis magnificabit eum sicut est ab initio? Multa abscondita sunt majora his: nam operum Domini paucissima videmus. Omnia autem Dominus fecit, & piis dedit Sapientiam. Sed quò tendimus? Pulchritudinem istam horrenda nonnunquam & enormia τέρατα ac τεράσια si non deformare, tamen, obscurare videntur. Nam præter illas mundi species speciosas interdum germina quædam prodigiosa & horrenda, Monstra Latinis nuncupata, sese ostentant. Olim Africa semper quid novi afferebat, sed hodiè etiam Europa habet, quæ novitate non carent, Nullus enim

535.

enim fermè locus, & nullus angulus à spectaculis istis liber est. Et pueri & juvenes & senes Monstra aliquot visu, auditu, tactu, omniq; fermè sensu, notarunt. Nos ergò qui etiam in minimis ac mutilis quid latitare quod animum veritatis avidum oblectet novimus, foetus illos deformes examinare & contemplari conabimur. Ne autem hæc Monstrorum contemplatio monstrosæ mentis audiat manifestatio, faxville à quo nil nisi pulchrum, nil nisi formosum.

### THESIS I.

Statim, dùm rem cum Deo nostro aggredimur, & Materiam de Monstris perquàm amabilem sub incudem revocamus, scire necessarium esse opinamur, *an Monstra dentur?* Nam si tantùm fabulosa sit de illis conceptio, neque satis firmis probari possit argumentis, nil erit, quod tractamus, aut si aliquid, inanis erit labor. Itaque haut vanè id passim in suis scriptis observant eruditi, quos in hoc nostro de Monstris negotio sequemur, indagaturi: 1. *An sint Monstra.* 2. *Quid sint.* 3. *Qualia sint.* 4. *à quibus causis profisciscantur & dependeant.*

II. Quàmvis autem affirmativa satis cognita, & explorata sit: attamen ex abundantia eam duobus argumentis munimus, & uberrimè demonstramus, quòd reverà Monstra sint. Plures quidem rationes, seu argumenta, quæ etiam unumquemque ad satietatem usque hac in parte erudire sufficerent, afferre possemus: Sed non tam quantitate, quàm qualitate certare gaudebimus.

III. Primùm ergò Monstra esse, seu nasci, hoc obtinemus argumento: Quarumcunque rerum verè dantur nomina, eas & ipsas dari necesse est. Jam vero Monstrorum verè dantur nomina. Ergo Monstra quoque ipsa dari necesse est. Major ita probatur. Nulla res, quæ non in naturâ existit, veram nominis suscipere potest rationem. Nomina enim sunt rerum nomina. Et si res aliqua non sunt, aut in naturâ non existunt, illæ etiam non possunt

*Monstra esse probatur.*

nomen participare: si autem illud participant, nullum dubium est, quin in rerum naturâ inveniuntur. Ut taceamus, quòd nomina non rarò rei Entitatem manifestent, aut quid res sit indicent. Quatuor enim hæc se invicem bellè sequuntur: 1. Res. 2. Conceptus. 3. Verba. 4. Literæ. Minor patescit ex lectione saniorum, seniorumq; Autorum, qui in scriptis suis diversa Monstrorum nomina recordantur. Et ut pauca eorum recitemus, quot Bicorpores, bicipites, semiboves, monoculi, & mutili memorantur, ac describuntur? Neque illa nomina vulgus, aut fabularum scriptores saltem usurpavere, sed & veri sapientes, qui res in rerum naturâ existentes nominibus adæquatis vocare consueverunt.

IV. Deinde pro confirmandâ nostrâ opinione ita argumentamur: Quicquid quotidiana monstrat experientia id negandum non est. Monstra quotidiana monstrat Experientia. Ergo Monstra neganda non sunt. Major defendit semetipsam. Minor si absque probatione non feratur, audiamur amplius.

V. Hippocrates, Aristoteles, Conradus Lycosthenes, & M. Christophorus Irenæus egregium hîc Monstrorum nobis propinant Catalogum, unde facilè id usurpare possemus, quod licebat in familiâ Xenophontis, qui ita: si à me ignem quis aut aquam fortè non habente populerit, locum unde hauriat ostendam.

VI. Ut tamen quædam <sup>8517</sup> memoremus, Monstrum ingens & horrendum est, quod Anno Christi 591. visum fuit. Cùm enim isto anno Cæsar Mauritius filium suum Theodosium coronâ Cæsareâ decoraret, & cum Persis pacis fœdera sancivisset, mulier quædam in Thraciâ peperit infantem carentem oculis, superciliis, brachiis, & manibus; & sub coxis desinebat in caudam piscis, quæ sursum se jactitabat.

VII. Anno 596. Constantinopoli in suburbio duo infantes nati sunt formâ innaturali: alteri enim duo fuerunt capita: alteri pedes 4.

VIII. Item anno 1172. infans biceps, tria brachia, totidemq; pedes habens apud Xanthum fuit visus.

IX. An-



IX. Anno 1393. in Archiepiscopatus Trevirensis quodam pago, quem Breeham vocant, natus est infans, cujus inferior corporis pars erat formæ humanæ, superior autem tetri bufonis, ut omnibus videntibus timorem, & horrorem incusserit.

X. Anno 1523. Luneburgi non procul ab Hamburgo scrofa enixa est Monstrū, cujus caput hominis erat facies longum & perrectum nasum habebat, in vertice glabrum, & depile instar rasi Monachi, & coronam velut in monachis conspicitur, collum gruis: brachia, femora, pedes, manus prorsus humanas habebat, distentum, & rotundum ventrem, brachiis alatum erat, & plumis femora vestita fuerunt.

XI. Anno 1544. in Saxonia Mense Februario infans natus est horrendo aspectu: corpore quidem integro, & benè compacto, sed contusis, laceratis, atque laxatis membris omnibus; excepto capite oblongo, & quasi Turcico pileo insignito.

XII. Eodem anno in die Conversionis Pauli in Belgico (licet non desint, qui Cracoviæ scribant) natus est infans ex honestis & nobilibus parentibus, teter admodum & horribilis aspectu, flammeis oculis & radiantibus, ore, naribusque bovinis, cornu figurâ exertis, ac prominentibus, dorso pilis caninis hispide, simiarum faciebus in pectore extantibus, quæ mammaram locus, oculis felium subtus umbilicū hypogastrio adfixis, tetrīs ac minacibus canum capitibus ad utrumque cubitum &c.

XIII. Augustinus quoque horrendum suo tempore Monstrum in lucem fuisse editum commemorat lib. 16. de Civitat. Dei, cap. 8. Ante annos aliquot, inquit, nostra certè memoria in Oriente natus est homo duplex superioribus membris, inferioribus simplex: duo erant capita, manus quatuor, venter autem unus, & pedes duo, sicut uni homini, & tamdiu vixit, ut multos ad eum videndum fama attraheret.

XII. Pro



XIV. Probatum satisfuisse speramus Monstra haberi: propterea relictâ quaestione ansint, quaestionem quid sint aggredimur. Id effecturi prius experiamur necessum habemus, an Monstra possint perfectè defini? Multi id fieri posse aurumant: nobis autem Negativa, cum Monstra ad nullum prædicamentum directè, & per se referantur, arridet. Argumentamur: Quicquid directè in nullo prædicamento est, illud perfectè defini non potest. Atqui Monstrum directè in nullo prædicamento est: siquidem non dat Thema substantiale perfectum, sed imperfectum, & concretum, quod duo simul notat, naturalem nempe substantiam, & huic substantiæ adhaerentem defectum. Ergo & Monstrum perfectè defini non potest.

XV. Ast audiamus hic nobis obloquentem. *Arnoldus Verhel.* Philosophiæ Professor in Academiâ Frisiorum, quæ est Franque-ræ, in sylva selectissimarum quaest. lib. 1. c. 10. q. 3. asserit, Monstrum perfectè defini posse. Rationem dat hanc, quia imperfectum, reducitur ad idem Prædicamentum, in quo est perfectum. Ergo Monstrum tanquam imperfectum habebit suum prædicamentum, & p. c. suam etiam definitionem. Verum n Arnoldus quod oppugnat, propugnat. Si enim Reductive Monstrum est in Prædicamento, non tam Definitione, quam Descriptione gaudebit.

*Monstra quid sint, docetur.* XVI. Quoad Descriptionem ipsam, varii varias recitant. Communissima est hæc: *Monstrum est effectus naturalis à rectâ, & solit à secundum speciem dispositione degenerans.* Ex Arist. 2. Phys. c. 9. t. 82. & 4. de generat. animal. c. 4.

XVII. Dicitur *effectus*: datur enim hic aliquid, quod producitur, licet depravatam sit; adest naturæ actio, licet vitiata; format virtus, licet pravè formet.

XVIII. Dicitur *naturalis*: ut excludantur Monstra, quæ in artificialibus suo modo fieri solent. Artifices enim non nunquam effectum pravè productum Monstrum appellare consueverunt. Et non nulli illum etiam cujus virtutem valdè admirantur, Monstrum vocant, ideò forsan quod non intra communes hominum cursus permaneat, sed reliquos omnes suâ virtute, & gloriâ vincat, & quasi aliquid singulare, quod non quotidie accidit, denotet. Sed hæ appella-

537.  
pellationes non id, quod nos intendimus, important. Impro-  
priè enim, & κατ' ἀναλογίαν ita vocantur.

XIX. Dicitur à *rectâ dispositione degenerare*. Nam ubi nul-  
la obliquitas, nulla deviatio, nulla exorbitatio, ibi nullum Mon-  
strum. Et causas, quare natura non nunquam deviet, & effe-  
ctum mutet in defectum, seu ex τῆς Φύσεως ἔργα, faciat παράε-  
ρον, ἢ ἀμάχημα, dabimus in fine nostræ Disputationis.

XX. Dicitur à *solitâ Dispositione degenerare*. Effectus e-  
nim qui Monstrum dicitur, rarò fit: propterea homines in ad-  
mirationem sui deducit: Sic rarò fiunt bicipites, monoculi &c.

XXI. Dicitur ultimò *secundum speciem degenerare*: id  
quod dupliciter fit: 1. Si similitudo specifica cum proximâ  
causâ mutatur. Sic mulus nec cum equinâ, nec non asininâ  
specie convenit. 2. Si partium dispositio speciei vi genera-  
tionis debita mutatur. Tale Monstrum est, homo biceps, qua-  
drupes &c. Rectè igitur admonet *Excell. & Clariss. Dn. Præses* in  
in Disputatione quadam: Non necessarium est, ut Monstrum  
semper sit alterius speciei ab effectibus solitis, & consuetis.

XXII. Hæc communiter. Apertiùs dicimus: *Monstrum  
est effectus naturalis cum insigni aliquâ deformitate, à causâ deficiente  
& aberrante productus.*

XXIII. Hic etiam lis moveri solet, an Monstra mundum  
reddant pulchriorem? Quidam enim varietatem delectare vi-  
dentes, etiam Mundum monstris præditum pulchriorem esse  
autumant, quàm si illis foret orbatus. Verùm deforme quod  
est, nihil ornat, nihil perficit.

XXIV. Tertio loco quod præstare promisimus, erat, *qua-  
lia sint*. Omnium rerum differentias rectè explicare, & singu-  
las in suum locum collocare, insignem iudicii dexteritatem re-  
quirit. Sed ne videamus fidem fallere divisiones non nullas,  
quas ante sexennium in Disputatione quadam publicâ de  
Monstris, ut & hætenus in Lectionibus suis publicis Clariss. &  
Excell. Dn. Præses proposuit, producemus.

XXV. Monstra scilicet alia speciem mutant, alia speciem  
servant.

*Qualia sint  
exhibetur.*

B

XXVI. Quæ

XXVI. Quæ speciem mutant, ab aliis effectis rectis, & perfectis planè specie differunt, ut muli.

XXVII. Quæ speciem servant, sunt quæ ab aliis effectis, rectis, & perfectis, specie quidem non differunt, sed tamen alia quadam enormitate ab iis discrepant, ut bicipites, monoculi &c.

XXVIII. Et hæc vel circa sexum, vel sexu illæso circa constitutionem aliarum partium fiunt.

XXIX. Circa sexum, ubi id quod nascitur vel est sexus dubii, vel sexus utriusque, ut sunt Hermophroditi.

XXX. Circa constitutionem aliarum partium Monstra imprimis fiunt quatuor modis: 1. ratione numeri. 2. Ratione Magnitudinis. 3. ratione unitatis. 4. ratione Conformationis.

XXXI. Ratione Numeri peccatur vel in Excessu, quando pars quædam adest, quæ abesse debebat. v. g. Si infans habeat duo capita, tres oculos, quatuor pedes &c. In defectu, quando pars quædam abest, quæ adesse debebat. v. g. Si infans non habeat ea, quæ habere debet, & vel multis, vel quibusdam partibus ad rectam humani corporis constitutionem pertinentibus privetur: Si scilicet nascatur absque brachiis, absque pedibus, absque capite &c.

XXXII. Ratione Magnitudinis itidem Monstrum aliud est in Excessu, aliud in Defectu. In Excessu quando vel totum corpus plus justo adaugetur, vel quædam pars insigniter excedit. v. g. cum nascuntur macrocephali, gigantes &c. In Defectu, quando vel totum corpus enormiter à communi mensurâ recedit, vel quædam pars à justâ magnitudine deficit. v. g. cum nascitur homo curtorum brachiorum aut pedum &c.

XXXIII. Ratione Unitatis Monstrum est, quando partes vel contiguitatem, vel continuitatem debitam amiserunt. v. g. cum nascitur infans apertis nimium multumque hiantibus labris &c.

XXXIV. Ratione conformationis iterum magna Monstrorum surgit series. Alia peccant in figura, alia in superficie,  
alia

alia in situ, alia aliter. v.g. cum nascitur infans cuius oculi sunt in mediâ fronte, nares in lateribus, & aures in occipite. De hisce qui multum temporis habent, multa loquuntur, nos taceamus.

XXXV. QUÆSTION. An miracula sint Monstra? N. Admiramur quidem ejusmodi opera, quæ admiratione digna sunt, non autem omne mirabile monstrum est. Cùm ergò Miracula sint Naturæ Naturantis opera, non Naturæ Naturatæ, ad Monstra non spectant. Cùm etiam sint supra naturam, non contra naturam; cùm sine ullo causarum secundarum fiant defectu, ac sine ullâ illarum luctâ & repugnantia, Monstra esse ac dici nequeunt.

XXXVI. An Spectra sint Monstra? N. In Monstris datur quædam naturæ actio, licet vitiata: format virtus, licet prævè format; adest materia, licet corrupta, divulsa, pauca &c. ut suprâ admonuimus. At Spectra non sunt inter naturæ έργα. Ergò nec inter ejusdem πάρεργα. Fiat tale Argumentum. Quæcunque non sunt inter naturæ έργα, illa etiam non sunt inter naturæ πάρεργα, seu ἀμαρτήματα. Spectra non sunt inter naturæ έργα. Ergò.

XXXVII. An Mulus sint Monstrum? A. Cursus naturæ hîc intercipitur, quò minùs effectus perfectus produci queat. Equus enim non intendit, generare asinum, neque asinus equû, sed uterque horum sibi simile. Attamen ex commistione seminis equini, & asinini, nec asinus, nec equus, sed mulus produci-tur, qui de utriusque ratione, & qualitate aliquid participat, & tamen imperfectum quid denotat.

XXXVIII. An Monstrum intendatur à Natura? Distingui-mus inter Intentionem Primariam, & Secundariam. Primaria intentio est, quam natura primùm præ oculis habet in suis operationibus. Secundaria quam habet, primaria locum non habente. Natura ergò sicut ipsa perfecta, ita sibi simile quid vult generare intentione primariâ: cùm autem non potest eò pervenire, quò tendit, Monstrum producit. Intendit itaque Natura Monstrum non primariò, sed secundariò.



XXXIX. An qui nascitur cum maculis sit Monstrum? N. Maculæ, quas natura alicui, vel in facie, vel in thorace inussit, non faciunt Monstrum, v.g. cui verruca, aut tuber in digitis in nascitur, ille non statim ob istam notam, quâ eum natura notavit, Monstrum est. Ratio quia non nisi enormis deformitas Monstrum efficit.

XL. An unum magis sit Monstrum, quàm alterum? A. Sicut unum vitium alterum gravitate excedit: ita Monstra ob majorem, vel minorem obliquitatem diversificantur, & quò major est curvitas, seu de viatio à rectâ, & solitâ dispositione, eò gravius est Monstrum. v.g. Ille qui uno pede destitutus est, & econtrâ duo capita habet, gravius Monstrum æstimatur, quàm is, qui uno saltem pede privatus fuit, & cæteras corporis partes salvas habet. Verbo dicam: quantò gravior naturæ declinatio, tantò gravius ipsius vitium est.

XLI. An ex congressu hominis, & bruti perfectus homo generari possit? N. Socia enim & Partialis causa sola effectum producere nequit. Propterea enim socia est, & dicitur, quia alterius consortium, & concursum efflagitat. At unicus homo in generationis actu stat pro causa socia, & Partiali. Ratio enim sexus id postulat. Nec cogitandum brutum homini junctum vicem reliquæ supplere causæ. In tantum enim saltem hoc facit, sed non in totum.

XLII. An Coboli, vel Kobaldi sint Monstra? N. De hisce duo proponunt genera. Prius eorum est, qui hominibus terrorem incutiunt. Posterius illorum, qui servitia domesticâ suscipiunt, & incolis inserviunt. Hi nemini nocent, sed mandata fideliter expediunt, nisi cachinno, & maledictis excipiantur. Utraque genera à censu & classe rerum naturalium cum excludantur, etiam à Monstris excludenda veniunt.

XLIII. An Nymphæ, & mulieres aquaticæ sint Monstra? N. Non enim has natura generat, ergò etiam in iis producendis non aberrat. Diabolus qui diu noctuq; hominibus insidiatur, ita retiatendit, quò incautos capiat. Ex Elementis sibi corpus adornat, atq; sic in lacubus, & fluviis (permittente Deo) multos necat.

XLIV. An

XLIV. An Pygmæi sint Monstra? A. Quidam hac de re sic differunt. Distinguendum est inter naturæ Intensionem & Deviationem. Natura in Pygmæo non majorem staturam exigit, sed illam, quam intendit, assequitur. Propterea falsum erit, naturam impediri; falsum, Pygmæum aberrare à rectâ & solitâ Dispositione secundum speciem. Et contingere potest, aliquem propter seminis exiguitatem, atque adeò humoris ac alterius paucitatem staturâ admodum parvâ nasci. At ille non statim Monstrum salutabitur; siquidem in eo Natura remittit, non autem perturbatur. Hæc illi. Verùm in Monstrorum productione non omnem naturæ abesse intentionem dictum est suprâ. Abest scilicet intentio Primaria, adest Secundaria. Et cum nihil fiat sine causâ, etiam Monstra causas suas agnoscunt, quæ utique non raro in materiæ vitiis habentur. Pygmæos ergò pro Monstris habemus, quia à quantitate speciei debita deficiunt.

XLV. Superest ut mentem nostram de causis explicemus. Quandoquidem & bonum & malum suas causas agnoscunt. Nullum ergò dubium est quin Monstra causas, quare existunt habeant. Cum enim nullum ens ex se malum sit, si malum est, ab aliquâ causâ tale erit. Et cum nihil nisi quod à perfectione sibi debita recedit, malum sit, cur recedat causam sanè habebit vel agentem, vel impediens, vel deficientem, vel aliam.

XLVI. Mira verò hîc causam profertur varietas. Nam si consulamus Theologum Theologicè, si Medicum medicè, si Mathematicum Mathematicè, si Physicum, Physicè, si Ethicum, Ethicè erudimur. Sed quia nobis res est cum Physico, salutamus Physicum, qui duas nobis præscribit, quarum 1. est Materialis, seu Subjectiva. 2. Efficiens; adeoque omne Monstrum illi fit vel vitio Materiæ, vel vitio efficientis.

*Monstra à quibus causis proficiantur demonstratur.*

XLVII. Materia est semen, quod Monstri causa tribus modis fit. 1. Si deficiat. Tunc enim nulla sequitur partium, seu membrorum integritas, & infans justam quantitatem non assequitur. 2. Si abundet. Tunc enim nulla sequitur partium, & membrorum proportio, sed vel omnia vel quædam membra numerum aut magnitudinem excedunt: 2. Si diversa semina à diversis speciebus



conjungantur. Tunc enim qualis causa est, talis etiam effectus fit. Sic oriuntur muli, aliique effectus Deo, & naturæ abominabiles. Hisce annectimus sanguinem menstruum, qui cum faciat ad carni generationem, nec non infantis nutrimentum pro suo vel defectu, vel excessu etiam infantem vel majorem, vel minorem, vel aliter depravatum reddere potest.

XLVIII. Causa efficiens varia est. Dividi potest in Primariam & Secundariam. Primaria est partim vis Formatrix, partim Phantasia. Secundaria est locus, qualitas aliqua, & accidentia cætera. In primis autem hinc mira phantasiæ notanda est virtus. Hæc enim in mutatione, & signatione fætuum plurimum valet, & vel sola præstat sæpè, ut patrem suum conterreat infans.

Tantum.

DEO NOSTRO SIT GLORIA.

## Corollaria.

1. An in Plantis sit Monstrum? A.
2. An certa cibi quantitas præscribi debeat? N.
3. An vita per bonam Diætam prolongari possit? A.
4. An quis temperantiæ modum excedat, si plus edat, & bibat quàm alter? N.
5. An studia literarum feliciùs tractentur ab ebriis, quàm sobriis? N.
6. An detur vacuum? N.
7. An Cognitio Physices sit usui Studioso Theologiæ? A.
8. An Contemplatio Monstrorum pertineat ad Physicam? Dist.

Ad





*Ad Doctissimum*

# Dn. Respondentem.

**N**ugamenta serant alii, qui murmura rauca  
 De rebus crepitant & sine mente sonos.  
 Quod pectus saturet Tu GÖTZI querere gestis,  
 Qui Sophiam veram mente sagace colis.  
 Esto quod es GÖTZI, præclara brabèa sequentur,  
 Et tibi sudanti gaudia mille dabunt.

Fund.

M. JOHANN. Sperling/  
Prof. P.



**U**T miles laudum cupiens, statuisse trophæum  
 Tentat, & hinc Martis bella frequenter adit.  
 Haud secus ingenti, GÖTZI, virtutis amore  
 Ardens, Musarum creber agona subis.  
 Ex Ethicis nuper nostro exquutienda Lycéo,  
 Ingenii fætus, Scripta polita, dabas.  
 Publica nunc iterum scandens tabulata Cathedræ  
 De Monstris etiam diservisse paras.  
 Et dubites quin Te tanti mansura laboris  
 Præmia sint? non sic: Sedulus usq; viret.

Maçte



Macte diis cæptis! næ jam meditatur Apollo  
Imposuisse tuis cærula ferta comis.

*Gratulabundus adjiciebat amico  
suo intimo*

CHRISTOPH. Schulz.  
Neoforo - Siles.



**S**ic est, post Ethicas, Physicas quod colligat atq;  
Disputet ipse theses GÖTZIUS egregias.  
Non fallo; testis res ipsa. Insiste labori  
Tu saltem GÖTZI, digna brabèa feres  
Nec seruos cura morsus, nec spicula Momi,  
Livor virtutes excipit usq;. Vale.

Insinuabat

SALOMON Friederich.  
Crimmicent - Misn.

F I N I S,

05 A 2062

**ULB Halle** 3  
003 784 754



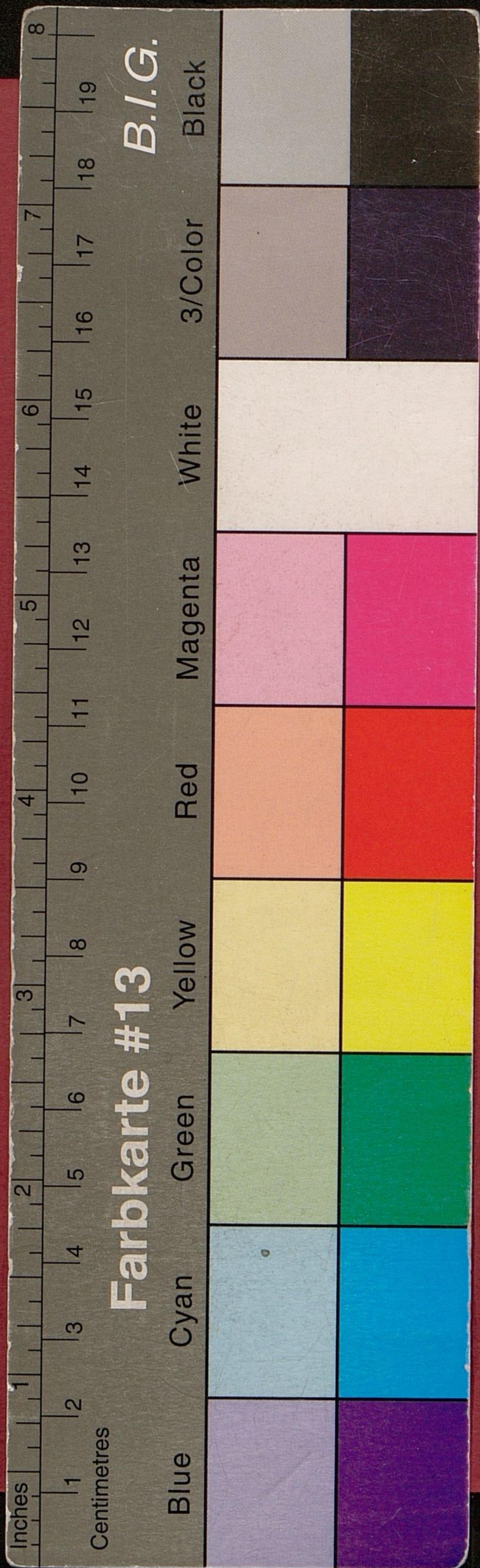
U

1017

01







533.  
49

DISPUTATIO PHYSICA  
*De*  
**MONSTRIS.**  
*Quam*  
Deo Ter Opt. Max. auxiliante  
*In celeberrimâ Wittebergensi Academia*

Sub Præsidio  
**M. JOHANNIS Sperlingen**  
Lauchâ-Thuringi, Physices Professoris  
publ.

*Examini publico proponit*  
**SIMON GÖTZIUS** Crimmicens. Misn.  
Alumn. Elector. Saxon.

*Ad diem 26. Novemb. horis à 7. matutin.*  
In Auditorio Majori.



WITTEBERGÆ,  
Typis hæredum GEORGII MÜLLERI,  
ANNO M. DC. XXXV.